

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

LA CEAS DE MARE SĂRBĂTOARE PENTRU BISERICA NOASTRĂ

DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII
(Înmulțirea pâinilor)
(†) Adormirea Maicii Domnului

Viața Maicii Domnului pe scurt este prezentată în cinci capitole: de la naștere până la 15 ani; de la 15 ani la 28 de ani; de la 29 de ani la 46 de ani; de la 46 de ani la 49 de ani; de la 49 de ani la 60 de ani.

Prima parte, până la 15 ani, cuprinde trei evenimente importante: nașterea Maicii Domnului din dreptii părinți Ioachim și Ana; aducerea la Templu și încredințarea ei preotului Zaharia, rudenie apropiată a Maicii Domnului. De reținut că Templul, dăruit în anul 587 î.H., fusese rezidit de Zorobabel la îndemnul profeților în anul 517 î.H.

Al treilea eveniment este logodna Fecioarei Maria la 15 ani cu dreptul Iosif, care avea 80 de ani, era văduv și fusese căsătorit cu Salomeea, de la care avea șapte copii - patru băieți și trei fete. Fecioarele, conform Vechiului Testament, nu puteau rămâne la Templu după împlinirea vârstei de 15 ani. De aceea Sfântul Zaharia o încredințează pe Sfânta Fecioară spre ocrotire Bătrînului Iosif.

Partea a doua, de la 15 ani la 28 de ani, este strict legată de întruparea Domnului și cuprinde următoarele etape:

1. Buna Vestire;
2. Vizitarea Elisabetei, rudenia sa;
3. Nașterea Domnului;
4. Tăierea împrejur, ducerea la Templu, închinarea magilor, fuga în Egipt, întoarcerea la Nazaret, pelerinajul la Templul din Ierusalim când Pruncul avea 12 ani.

Le vom discuta pe rând.

1) La Buna Vestire s-a împlinit profeția lui Isaia (7, 14) unde citim: „Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele Lui Emanuel”. Sfântul Evanghelist Matei, în cap. 1, versetul 18, aduce lămuriri: „Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif,

Prăznuim liturgic
Adormirea
Maicii Domnului.
Se cuvine să vă
prezentăm pe scurt
o sinteză teologică,
dogmatică și patristică
a celei care
în Apocalipsă
este contemplată
ca o femeie
înveșmântată
cu soarele.
„Și s-a arătat din cer un
semn mare:
o femeie înveșmântată
cu soarele și luna
era sub picioarele ei
și pe cap purta cunună
din douăsprezece
stele” (Apocalipsa 12, 1)

fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt”. Iar Sfântul Evanghelist Luca, în cap 3, versetul 23, spune că *se socotea* că Iisus este fiul lui Iosif, nu că era cu adevărat. Iar profetul Miheia (cap 5, versetul 1) scrie că „obârșia lui Iisus este dintru început, din zilele veșniciei”. Evanghelistul Matei, în cap.1, versetul 20, redă cuvântul Arhanghelului Gavriil: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt”.

2) Sfânta Fecioară Maria pleacă la Ein Karem, la 8 km de Ierusalim și la 130 km de Nazaret, să-și viziteze rudenia sa, Elisabeta, care era însărcinată în 6 luni. Întâlnirea dintre Maria și Elisabeta este o întâlnire a bucuriei, fiecare împărtășind una alteia bucuria chemării. Elisabeta o întâmpină pe Sfânta Fecioară Maria zicându-i: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tale. Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine

Maica Domnului meu?” (Luca 1, 42-44). Pruncul Ioan Botezătorul, din pântece auzind vocea Maicii Domnului descifrează în ea taina întrupării Domnului nostru Iisus Hristos: „și a săltat pruncul de bucurie în pântecele ei” (Luca 1, 41).

Elisabeta are geniala inspirație a Duhului Sfânt și o numește pe Sfânta Fecioara Maria „Maica Domnului”. Această genială inspirație va rămâne pentru întreaga creștinătate ca o mărturisire a relației intime dintre noi, creștinii, și Maica Domnului.

Evanghelistul Luca, în capitolul 1, versetul 56, ne spune că a rămas Maica Domnului la Elisabeta ca la trei luni, adică până s-a împlinit vremea ca Elisabeta să nască.

3) La 16 ani Maica Domnului a născut pe Cel Unul-Născut. Nașterea a fost un eveniment unic, spune Părintele Constantin Galeriu, căci Iisus Hristos S-a născut asemenea nouă, afară de păcat, din mamă și de la Duhul Sfânt.

Lucrurile acestea sunt acceptate prin credința în Dumnezeu ca un miracol de netăgăduit.

4) Un alt eveniment în viața Maicii Domnului este aducerea la Templu și punerea numelui la opt zile. După care urmează închinarea magilor. Nu putem trece cu vederea pelerinajul în Egipt și întoarcerea la Nazaret, locul copilăriei Mântuitorului.

Sfânta Scriptură ne amintește o altă perioadă când bătrânul Iosif și Sfânta Fecioară au mers la Ierusalim în pelerinaj și când Domnul Iisus Hristos, la întoarcere, a rămas în Templu, punând întrebări și dând răspunsuri, încât i-a uimit pe cei care cunoșteau legea și care slujeau la Templu în Ierusalim. Întorcându-se să-L caute, L-au găsit în Templu și Sfânta Fecioară și bătrânul Iosif au descoperit obârșia Sa divină. El le-a spus: „De ce mă căutați? Oare nu știți că în cele ale Tatălui Meu Mi se cade să fiu?” (Luca 2, 49).

Evanghelistul Luca consemnează un cuvânt la care cei tineri ar trebui să fie cu luare aminte, căci spune că Domnul, mergând la Nazaret, le era supus Sfintei Fecioare Maria și bătrânului Iosif.

Maica Domnului avea atunci 29 de ani. După acest moment, de la 29 de ani la 46, timp de 18 ani, viața Maicii Domnului, ca și a Mântuitorului, este trecută sub tăcere.

De la 46 de ani, Maica Domnului își face simțită prezența la nunta din Cana Galileei, unde Domnul săvârșește prima minune, la rugămintea mamei Sale și unde rostește următoarele cuvinte: „Să faceți tot ce vă va spune.” (Ioan 2, 5)

Apoi o vedem pe Maica Domnului în rândul mironosițelor, ascultând cuvintele despre împărăția lui Dumnezeu. Evanghelistul Matei ne aduce aminte un lucru petrecut la Capernaum, când erau în casă și vorbeau. Atunci s-a apropiat de El cineva și I-a spus: „Iată mama Ta și frații Tăi și surorile Tale sunt afară. Te caută.” (Matei 3, 32) De lămurit acest text. În limba ebraică cuvântul frați include și înrudirea mai îndepărtată: veri, unchi și alte rude. Ori frații și surorile de care vorbește evanghelistul nu erau fiii Maicii Domnului, ci ai bătrânului Iosif și ai Salomeei, soția sa, cu care a avut patru băieți și trei fete. Nici un text din Evanghelie nu amintește că aceștia ar fi fost fiii Mariei. Ba mai mult, ei nu credeau în dumnezeirea lui Iisus Hristos. De aceea, Domnul are o remarcă, zicându-le celor care L-au invitat afară: „Mama mea și frații mei sunt cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el.” (Luca 8, 21) Așadar, degeaba spui că ești rudă cu Sfântul Ioan Iacob Românul dacă viața ta este un dezastru. Un alt argument al faptului că Sfânta Fecioară nu a mai avut alți fii este consemnat de către sinoptici când Domnul o încredințează pe Sfânta Fecioară Sfântului

Evanghelist Ioan, care a luat-o la sine. Dacă ar fi avut alți fii și fiice cum spun sectanții, n-ar mai fi încredințat-o Sfântului Evanghelist Ioan.

O mai găsim pe Sfânta Fecioară în Duminica Învierii, după cum spun Evanghelile și scrierile Sfinților Părinți. Sfânta Fecioară a fost prima care a ajuns la mormântul Domnului. Mărturie în această privință găsim și în scrierile apocrife, apoi o găsim alături de Apostoli la Înălțare și la Pogorârea Duhului Sfânt.

Ultima perioadă a vieții Maica Domnului o petrece în Biserica primară, fiind prezentă la Ierusalim, în Antiohia, în jurul Muntelui Athos, în Cipru.

La vârsta de 60 de ani își încheie viața la Ierusalim, fiind înmormântată după tradiția iudaică în Grădina Ghetsimani. Iconografia creștină ne-o prezintă pe Maica Domnului în momentul în care sufletul ei este înălțat, luat la cer de către Fiul Său. Din prerie dumnezeiască, Sfântului Toma i s-a descoperit acest adevăr, căci sosind mai târziu la înmormântare și deschizând mormântul, a găsit acolo numai omoforul și brăul Maicii Domnului. Aceste odoare de mare preț s-au păstrat multă vreme în Biserica

Vlaherne din Constantinopol.

Așadar, iată-ne prezenți la cinstirea liturgică a Maicii Domnului în această biserică dedicată ei. Poporul nostru drept credincios i-a dedicat multe biserici, nenumărate imne și reprezentări iconografice.

Biserica noastră are în păstrare câteva icoane de mare valoare dedicate Maicii Domnului pe care, spre cinstire, le și amintim: una dintre ele, numită Maica Domnului Șerbănița, este icoana care ne-a însoțit în toate activitățile acestei biserici, făcătoare de minuni și ocrotitoare a acestor locuri. A doua este icoana Maicii Domnului Ierusalimitea. Făcută cu multă evlavie de credincioși ca recunoștință pentru binefacerile primite de la Maica Domnului în decursul acestor ani. Iar a treia, icoana Maicii Domnului Prodromița, adusă din evlavia unei familii din Sfântul Munte Athos, unde a și fost pictată, iar apoi a fost pusă spre cinstire în biserica noastră.

În această zi de mare sărbătoare pentru comunitatea noastră, rugăm pe Sfânta Fecioară Maria să ocrotească mai departe copiii bisericii, familiile, sfântul lăcaș și neamul atât de încercat și batjocorit. ❖

Părintele Dinu

SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI:

Nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta!

Născut în anul 1654, Constantin Brâncoveanu era după tată coborât din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Șerban Cantacuzino.

Orfan de tată încă din pruncie, este crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învățat boier al vremii sale, care îi dă o aleasă educație. După moartea voievodului Șerban Cantacuzino la anul 1688, vrednicul Constantin Brâncoveanu este ales domn al Țării Românești, cărmuindu-și țara cu pricepere și înaltă priveghere, cu blândețe și răbdare creștinească.

Multe biserici și mănăstiri sunt ridicare sau înzestrate de evlaviosul domnitor în toată Țara Românească. Grijă și dărnicia sa se îndreaptă și spre frații români din Moldova și din Transilvania, spre patriarhiile ortodoxe. Nu-i uită nici pe dreptcredincioșii creștini aflați în suferință pe meleagurile siriene, cauziene și arabe, la Locurile Sfinte ale Răsăritului: la Ierusalim, la Athos, la Sinai și la mănăstirile din Grecia și din insulele grecești.

După aproape 25 de ani de strălucită domnie, marele Voievod, împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și cu sftenicul Ianache vor fi părtași patimilor lui Hristos și vor fi încununați cu coroana sfântă a muceniciei. În Săptămâna Patimilor din anul 1714, ca urmare a trădării unor boieri, Constantin Vodă, cu fiii și ginerii săi, este dus la Înalta Poartă. Patru luni îl supun la cumplite chinuri, căci turcii

voiau să pună mâna pe averea, uriașă după ei, a domnitorului.

În cele din urmă, negăsind averea la care se așteptau, turcii îl pun să aleagă între trecerea la mahomedanism și moarte. Dar Constantin și fiii săi rămân neclintiți în credința lor. În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani, acesta, împreună cu fiii săi și cu sftenicul Ianache, primesc sfârșitul mucenicesc. De față sunt și ambasadorii marilor puteri europene atunci când pătimitorul Voievod Constantin îi îmbărbătează pe fiii săi: „Fiii mei, iată, toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și

sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta! Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre?”

Cumplit moment! Căci domnitorul asistă la decapitarea sftenicului Ianache Văcărescu și a celor trei fii mai mari, iar la sfârșit este nevoit să-l întărească pe cel mai mic prunc al său, Mateiaș, de 12 ani. Acesta, înspăimântat de iminenta sa moarte, strigă sultanului să-l ierte că se va face musulman. Pilon de bărbăție, tatăl său îi zice: „Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori, decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ?”. Atunci copilul s-a îmbărbătat și, pregătit de crunta execuție, zice liniștit călăului: „Vreau să mor creștin. Lovește!”

Trupurile mucenicilor sunt aruncate de păgâni în mare. Creștini milostivi le culeg și le îngroapă în taină în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului, care fusese ajutată înainte de domnul Constantin. Despre credincioasa sa soție, doamna Marica, cu care voievodul avusese 11 copii (patru fii și șapte fete), istoria consemnează că va fi surghiunită pentru mulți ani împreună cu fetele și ginerii săi. Iar în 1720, ea aduce în țară sfințele moaște ale domnitorului, pe care le înmormântează în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci veghează neîntrerupt lumina candelii deasupra locului de odihnă al Voievodului mucenic. ❀

Cuviosul Iosif de la Văratec, ucenicul Sfântului Paisie de la Neamț

Se naște în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, într-o familie de oameni binecredincioși. Vine mai apoi în Moldova împreună cu familia sa și intră în monahism încă din tinerețe, ca ucenic al Cuviosului Paisie de la Neamț, pe când acesta se afla cu obștea sa la Mănăstirea Dragomirna. Sfântul Paisie se mută cu obștea la Mănăstirile Secu și apoi la Neamț, iar Cuviosul Iosif îl urmează. La sfatul starețului, este călugărit și hirotonit ieromonah.

În anul 1779 Sfântul Iosif era îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de pe lângă Mănăstirea Neamț și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. După o vreme, cu binecuvântarea starețului, devine sihastru în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie.

După anul 1785, cu povățuirea Stare-

țului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuviosul Iosif este rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratec. La Mănăstirea Văratec devine ctitor al celor două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808- 1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuviosul Iosif cu darul facerii

de minuni și al izgonirii duhurilor necurate. Cuviosul părinte trece la cele veșnice la 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Mănăstirea Văratec.

Este trecut în rândul sfinților de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 5-7 martie 2008, iar proclamarea canonizării are loc în data de 5 iunie, la Mănăstirea Neamț. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15-22 AUGUST 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Adormirea Maicii Domnului – Hramul Bisericii „Șerban Vodă” Duminica a 8-a după Rusalii – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 21.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 22.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL GHEORGHE PELERINUL

Ascetul mirean, ocrotitor al orașului Piatra Neamț

Pământul Moldovei este plin de sfinți, știuți sau mai puțin știuți, iar istoria mănăstirilor, schiturilor și sihăstriilor din Moldova și Bucovina cunoaște sute și chiar mii de părinți îmbunătățiți. Arareori ne aplecăm asupra vieții lor minunate, să aflăm despre ei, să ne întărim în credință și să tragem învățăminte pentru noi. Deși în pelerinajele noastre ajungem pe la mănăstiri, nu mai avem nici timp, nici curiozitatea de a cerceta măcar o parte din viețile celor care, în ascultare, nevoițe și dragoste pentru Hristos au trăit vremelnice aici.

Astăzi, mai mult ca oricând, se zice că ne lipsesc modelele de creștini îmbunătățiți. Greșit! Noi nu mai avem disponibilitatea de a-i descoperi. Cu Sfântul Gheorghe Pelerinul - Moș Gheorghe Lazăr cum îi spuneau contemporanii săi - m-am întâlnit în viața mea de multe ori, încă de acum peste 20 de ani. Dar într-un an, nu cu mult înainte de pandemie, Sfântul Gheorghe m-a chemat la sine de 3 ori. N-am priceput atunci de ce. Puțin mai târziu, am înțeles cât de aproape sunt sfinții de noi și cât ne ocrotesc...

În vara anului 2019, într-un pelerinaj în Moldova, la mormântul părintelui Cleopa de la Sihăstria, am poposit pentru o noapte la Piatra Neamț. De mult timp îmi doream ajung la turnul în care a stat peste douăzeci de ani Moș Gheorghe Lazăr. Ajunsesem de multe ori la mănăstirea Văratec, în gropnița căreia se afla racla cu cinstitul său cap, îi citisem viața și mă minunasem de harul pe care îl primise. Știam că a fost canonizat oficial la Iași, cu un an în urmă, pe 27 martie, iar proclamarea locală a canonizării sale s-a făcut la Piatra Neamț, pe 23 iunie 2018. Și, iată că, printr-o minunăție întâmplare, cu doar o oră înainte de a pleca din Piatra Neamț am ajuns la turnul care i-a fost chilie și - mai mult - m-am închinat în biserica de alături, Sfântul Ioan Domnesc, ctitorie a Sf. Voievod Ștefan cel Mare, la moaștele și icoana Sf. Gheorghe Pelerinul!

A doua oară, tot în chip minunat, am ajuns de ziua sfântului, pe 17 august 2019, la mănăstirea Văratec. Și a treia oară, pe 13 septembrie 2019, la biserica de lângă locul meu de muncă au fost aduse de la Măn. Văratec moaștele Sf. Gheorghe ...

Viața și minunile Sfântului Gheorghe Pelerinul

De loc era din Șugag, județul Alba, se

născuse acolo în anul 1846. De mic era credincios și iubitor de rugăciune, apropiindu-se cu mult drag de Viețile Sfinților. La 24 de ani se căsătorește cu Pelaghia și are 5 copii. Trăia în sărăcie, dar nu înceta să-i miluiască pe cei mai nevoiași decât el.

În anul 1883, cu încuviințarea soției sale, pleacă la Ierusalim, ca pelerin. Ia cu sine Evanghelia și Psaltirea, pe aceasta știind-o de mic pe dinafară. Merge pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Rămâne aici patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi se duce și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sf. Xenofont se întâlnește cu un pustnic care îi procește că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în sărăcie și rugăciune neîncetată. Așa își va mântui sufletul său și va aprinde evlavia în inimile multor oameni. Stă în pustie 40 de zile, în nevoiță aspră și post, cu multe ispite de la diavolul. Apoi, la Mormântul Domnului, ca dovadă că rugăciunile și postul au fost primite de Dumnezeu, lumânarea din mâna lui se aprinde acolo singură. Sf. Gheorghe va ajunge și la Sfântul Munte Athos.

Se întoarce în satul său. Începe apoi să cutreiere din biserică în biserică, unde se ruga aproape toată noaptea, umblând toată viața lui desculț și cu capul descoperit. Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895 Sf. Gheorghe trece Carpații și se așază la Piatra Neamț, în turnul clopotniță al bisericii Sf. Ioan Domnesc. Nu dormea mai mult trei ore, apoi se ruga până în zori în biserică făcând sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat Psaltirea. Cu ce primea de la cei ce-l miluiau, cumpăra

pâine pe care o împărțea celor care-l așteptau seara la turnul său sau dădea banii celor care erau în nevoi. Lunea, miercuria și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. În rest mânca o dată în zi.

Se ruga pentru mulți, mângâia, ajuta. Era socotit om sfânt. Avea mulți ucenici, pe unii dintre ei i-a adus din Transilvania la mănăstirile din Moldova. Și mai toți i-au urmat întreaga viață nevoițele și smerenia. Unul din ucenicii săi a fost părintele Ioanichie Moroi, starețul Sihăstriei și cel care l-a numit pe părintele Cleopa urmaș al său la stăreția mănăstirii.

Dar poate cea mai cunoscută întâmplare a lui Moș Gheorghe este cea în care, mergând cu trenul, conductorul îl dă jos pentru că nu avea bilet, deși călătorii care-l cunoșteau ripostează. Bătrânul, coborând, zice: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Și așa au și rămas! Căci trenul nu a mai pornit, cu nici un chip, până când nu l-au adus înapoi în tren pe Moș Gheorghe.

Așadar, pe 17 august, ziua sfântului, singurul din calendar numit Pelerinul, vă invit să petreceți cu acesta, fie citindu-i viața, fie în rugăciune sau în pelerinaj la unul din locurile în care acesta a trăit sau s-a rugat: Piatra Neamț, Sihăstria, Văratec. ❀

Maria Buleu